

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2777/2018
06.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Драгојевић, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Наташа Мијаљевић и Јовица Мијаљевић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Новом Пазару, коју заступа Државни правобранилац, Одељење у Крагујевцу, ради исплате разлике по основу сменског рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1285/18 од 20.08.2018. године, у седници одржаној 06.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1285/18 од 20.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1285/18 од 20.08.2018. године преиначена је пресуда Основног суда у Новом Пазару П1 146/17 од 21.02.2018. године па је одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име мање исплаћене зараде по основу сменског рада, за период од 15.04.2014. до 31.03.2015. године, исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, ближе означене у изреци пресуде. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Како је ревизија тужиоца дозвољена по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд није разматрао испуњеност услова за примену члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на правилност и законитост побијане одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац се налази у радном односу код тужене на радном месту полицијског службеника. У утуженом периоду рад је обављао у турнусу, тако што је радио 12 сати, одмарао 24 сата, поново радио 12 сати, а потом одмарао 48 сати. Економско-финансијским вештачењем утврђено је да је тужена у спорном периоду у укупни коефицијент основне зараде тужиоца интегрисала коефицијент за сменски рад чија вредност износи 0,145, што је садржано и у решењу тужене. Вештачењем је утврђено да вредност коефицијента за сменски рад од 28,6% (прерачунавањем овог коефицијента) износи 0,420 за период од априла до јуна 2014. године, односно 8,481 за период од јула 2014. године до марта 2015. године, на основу чега је вештак закључио да тужиоцу рад у сменама није правилно вреднован при утврђивању основне зараде, јер му коефицијент за обрачун зараде није правилно увећан по основу рада у сменама, већ му је признат у висини од 0,145, на основу чега је утврђено постојање разлике.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да тужилац има право на додатак на плату за сменски рад, с обзиром да примењено увећање и вредновање коефицијентом од 0,145 од основице не одговара увећању плате од 28,6%, односно мање је од увећања које је прописано одредбама Закона о полицији, па је усвојио тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, јер је сагласно члану 147а Закона о полицији и Правилнику о платама запослених у МУП-у сменски рад тужиоцу вреднован кроз додатни коефицијент.

Неосновани су наводи ревизије којим се оспорава становиште другостепеног суда да тужилац нема право на увећање плате од 28,6% по основу рада у сменама. Наведени проценат увећања плата прописан чланом 147а Закона о полицији намењен је запосленима који раде на пословима на којима се сменски рад уводи повремено. То је додатак на плату који није узет у обзир при вредновању послова радног места због тога што за то радно место није предвиђен рад у сменама. Увећање плате се обрачунава на сваки сат рада ако запослени који нема сменски рад повремено ради у сменама. Тужиоцу је рад у сменама изражен кроз коефицијент за обрачун плате при вредновању послова радног места и исплаћује му се за сваки месец. Како је нередовност у раду на неким радним местима стални услов рада и тако је вреднована кроз коефицијент, а на неким местима није стални услов рада већ се уводи повремено, то ни запослени на тим радним местима нису у истом положају. Стога је неосновано позивање ревидента на право запослених на једнаку зараду за исти рад или рад исте вредности коју остварују код истог послодавца.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Биљана Драгојевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић